

GREER HENDRICKS
SARAH PEKKANEN

ANONIMĖ

Iš anglų kalbos vertė
Irena Kupčinskienė

Sofoklis

VILNIUS, 2022

Versta iš:
Greer Hendricks and
Sarah Pekkanen,
An Anonymous Girl,
St. Martin's Press,
New York, 2019

Bibliografinė informacija pateikiama
Lietuvos integralios bibliotekų
informacinės sistemos (LIBIS)
portale ibiblioteka.lt

ISBN 978-609-444-456-2

An Anonymous Girl
Text Copyright © 2018
by Greer Hendricks and
Sarah Pekkanen
Published by arrangement
with St. Martin's Publishing Group.
All rights reserved.
© Irena Kupčinskienė,
vertimas į lietuvių kalbą, 2022
© Olga Grlic, dizainas, 2022
© Leidykla „Sofoklis“, 2022

Greer:
Skiriu tēvams, Elaine'ei ir Markui Kesseliams

Sarah:
Skiriu Rogeriui

PIRMA DALIS

Kviečiame Jus! Ieškome 18–32 metų moterų, norinčių dalyvauti etikos ir moralės tyrime, kurį rengia garsus Niujorko universiteto psichiatras. Dalyvėms bus dosniai atlyginta. Garantuojame anonimiškumą. Dėl išsamesnės informacijos skambinti...

Lengva teisti kitus žmones: rėkiančią ant vaiko motiną, kurios prekių vežimėlis prikrautas pakelių su vaisinių dribsnių rutuliais ir „Oreo“ sausainiais su dvishuoksniu įdaru, brangaus kabrioletu vairuotoją, lenkiantį lėtesnį automobilį, moterį, šaukiančią į telefoną ramioje kaviniukėje, vyrą, apgaudinėjantį žmoną.

Bet jei sužinotumėt, kad motina tą dieną neteko darbo? O vairuotojas pažadėjo sūnui atvykti į mokyklos spektaklį, tačiau viršininkas paskutinę minutę paskelbė susirinkimą ir pareikalavo dalyvauti jame. Gal tai moteriai kaviniuje ką tik paskambino jos gyvenimo meilė – vyriškis, sudaužęs širdį? O svetimautojo žmona nuolat nusigręždavo, kai jis ją paliesdavo?

Galbūt negalvoję nuteisite moterį, nusprendusią už pinigų atskleisti savo didžiausias paslaptis svetimam žmogui. Bet susilaikykite nuo skubotų išvadų. Bent jau kol kas.

Elgdamiesi vienaip ar kitaip mes visi turime priežasčių, netgi jei slepiame jas nuo tų, kurie mano geriausiai pažįstantys mus. Netgi jei paslaptys taip giliai paslėptos, kad mes ir patys jų nematome.

1 SKYRIUS

Lapkričio 16, penktadienis

DAUG MOTERŲ NORI, kad pasaulis matytų jas tam tikru kampu. Mano darbas – pakeisti jas per keturiasdešimt penkias minutes. Kai baigiu savo paslaugas, klientės atrodo kitaip: labiau pasitikinčios savimi, švytinčios, netgi laimingesnės. Bet aš tik laikinai pataisau jas – žmonės neišvengiamai grįžta į savo senąjį pavidalą. Tikriems pokyčiams reikia daugiau ko negu mano turimų priemonių.

Penktadienio popietė, be dvidešimties šešios. Spūsties valanda. Tuo metu žmonės dažnai nori atrodyti gražiausiai, todėl aš išbraukiu šį laiką iš savo asmeninio tvarkaraščio.

Kai metro traukinio durys atsidaro Astoro aikštėje, išlipu pirmoji. Kaip ir visada po ilgos darbo dienos dešinę ranką skauda nuo sunkaus juodo lagaminėlio su makiažo priemonėmis.

Laikau lagaminėlį priešais save, kad prisisprausčiau siauru perėjimu. Vien tik šiandien jau penktą kartą einu per sukamąją užtvarą, todėl mano veiksmai mechaniški. Paskui skubu laiptais į viršų.

Gatejė kyšteliu ranką į odinės striukės kišenę, išsiimu telefoną. Perbraukusi ekraną susirandu savo dienotvarkę, ją nuolat atnaujina mano salonas „Grožio malonumas“. Aš parašau, kuriomis valandomis dirbu, o jie siunčia man pranešimus apie užsakymus.

Pastarasis užsakymas šiandien šalia 8-osios gatvės ir universiteto. Bus dvi klientės, vadinasi, užtruksiu pusantros valandos. Turiu adresą, pavardes ir kontaktinį telefono numerį, bet pasibeldusi į duris neišsivaizduoju, kas manęs laukia. Tačiau aš nebijau svetimų žmonių. Žinau, kad daugiau žalos pridaro pažįstami.

Įsimenu tikslią vietą, tada žingsniuoju gatve, aplenkdamas iš šiukšliadėžės pabirusias šiukšles. Parduotuvės savininkas nuleidžia vitrinos apsaugos uždangą, metalas garsiai žvanga. Trys studentai, persimetę per petį kuprines, žaismingai bakšnoja vienas kitą, kai einu pro šalį. Kai kelionės tikslas už dviejų kvartalų nuo čia, suskamba telefonas. Ekране mano motinos vardas. Leidžiu telefonui suskambėti dar kartą, spoksodama į nedidelį skrituliuką su besišypsančiu motinos veidu. Pamatysiu ją po penkių dienų, kai grįšiu Padėkos dieną, sakau sau. Bet negaliu neatsiliepti. Kaltė visada slegia daugiau, nei galiu išverti.

– Labas, mama. Ar viskas gerai? – klausiu.

– Viskas puiku, mieloji. Aš tik šiaip paskambinau.

Įsivaizduoju ją virtuvėje Filadelfijos priemiesčio name, kur užaugau. Maišančią padažą ant viryklės. Tėvai vakarieniauja anksti, o kiekvieno penktadienio menu – troškinys su bulvių koše. Paskui mama atsuka „Zinfandel“ vyno butelio kamštį, ruošdamasi įsipilti vienintelę gėrimo taurę, kurią leidžia sau savaitgalio vakarais.

Mažą langą virš kriauklės dengia geltonos užuolaidos, ant orkaitės rankenos nusvirusi šluostė su užrašu „Imk ir kočiok“, kočėlo paveikslėlis, gėlėti tapetai lupasi per sudūrimus, šaldytuvo apačioje įduba, tėvo spyrio žymė, „Eagles“ pralaimėjus papildomas rungtynes.

Kai tėtis grįžęs iš darbo, kur pardavinėja draudimo polisus, įžengs pro duris, vakarienė jau bus gatava. Mama pasveikins jį pakšteldama į lūpas. Tėvai pakvies prie stalo mano seserį Bekę ir padės jai susipjaustyti mėsą.

– Šįryt Bekė pati užsisegė striukės užtrauktuką. Be jokios pagalbos.

Bekei dvidešimt dveji. Ji šešeriais metais jaunesnė už mane.

– Nuostabu! – sakau.

Kartais norėčiau gyventi arčiau, kad galėčiau padėti tėvams. O kartais man gėda, kad džiaugiuosi gyvendama toli.

– Klausyk, ar galiu tau atskambinti vėliau? – klausiu. – Dabar bėgu į darbą.

– Oi, ar tave pasamdė dar vienam spektakliui?

Dvejoju. Motinos balsas džiaugsmingas. Negaliu pasakyti tiesos, todėl patvirtinu.

– Taip, bet tai nedidelis spektaklis. Turbūt spaudoje vos užsimins. Bet grimas labai sudėtingas ir netipiškas.

– Didžiuojuosi tavimi, – sako mama. – Negaliu sulaukti, kol papasakosi apie tai kitą savaitę.

Jaučiu, kad ji norėtų pasakyti dar kažką, bet nors dar nepriėjau tikslo – gyvenamųjų namų prie universiteto, baigiu pokalbį.

– Pabučiuok Bekę. Myliu tave.

Kaskart prieš atvykdama į darbą laikausi tam tikrų taisyklių. Įvertinu klientes vos pamačiusi – pavyzdžiui, pastebiu: antakius reikėtų patamsinti, parinkti tinkamą atspalvį, kad nosis atrodytų plonesnė, bet žinau, kad ir klientės vertina mane.

Pirmoji taisyklė – mano neoficiali uniforma. Vilkiu juodai, todėl kas rytą nereikia galvoti, ką apsirengti. Be to, spalva siunčia subtilią žinutę, kas čia vadovauja. Renkuosi patogius, mašina skalbiamus drabužius, kurie ir septintą vakaro atrodo kaip septintą ryto. Kadangi darant makiažą išnyksta asmeninė erdvė, mano nagai trumpi, nudildyti, burna kvopia mėtomis, garbanos susuktos į kuodelį ant sprando, ir aš niekada nenukrypstu nuo to standarto.

Prieš spausdama 6D buto telefonspynės mygtuką, įtrinu rankas „Germ-X“ kremu ir įsimetu į burną mėtinę pastilę.

Atėjau penkiomis minutėmis anksčiau. Tai dar viena taisyklė. Liftu pasikėlusi į šeštą aukštą, koridoriumi einu Katy Perry dainos „Roar“ garso link ir susitinku su klientėmis. Viena vilki vonios chalata, kita – marškinėlius ir šortukus. Užuo-
džiu jų paskutinės grožio procedūros kvapus – chemikalų, kuriais dažytos šviesios merginos vardu Mandė plaukų sruo-
gelės, ir džiuostancio nagų lako nuo Teilor rankų, kuriomis ji
vėduojasi.

– Kur einate šįvakar? – klausiu. Jei tai pobūvis, apšvieti-
mas bus stipresnis negu klubo, jei pasimatymas su vakariene,
reikės subtilesnių tonų.

– Į „Lit“, – sako Teilor ir, pamačiusi mano nesusivokiantį
žvilgsnį, priduria: – Tai Mitpakingo rajone. Dreikas vakar
lankėsi ten.

– Šaunu, – pratariau.

Peržvelgiu ant grindų išmėtytus daiktus: skėtis, sulamdy-
tas pilkas megztinis, kuprinė, – stumteliu „SkinnyPop“ spragė-
sius ir pustuštę „Red Bull“ skardinę ant žemo kavos sta-
liuko, padarau vietos savo lagaminėliui. Kai atsegu jį, šonai
išsilanksto kaip akordeonas, atskleisdami dažus ir šepetėlius.

– Kaip pageidaujate atrodyti?

Kai kurie makiažo specialistai stengiasi aptarnauti kuo
daugiau klientų per dieną. Aš numatau laiko savo darbotvar-
kėje, kad galėčiau kai ko paklausti. Viena moteris, sakykim,
pageidauja padūmavusių akių ir natūralių lūpų, kita – ryškiai
raudono lūpdažio ir vos patamsintų blakstienų. Skyrusi laiko
per pirmąsias minutes, sutaupau jo pabaigoje.

Tačiau pasitikiu savo nuojauta ir įžvalga. Kai merginos
pasako norinčios seksualios paplūdimio išvaizdos, žinau, kad
trokšta būti panašios į Žiži Hadid*, kuri įsitaisiusi ant dvivie-
tės sofutės žvelgia nuo žurnalo viršelio.

* Gigi Hadid – Jelena Noura Hadid, amerikiečių modelis (čia ir toliau – vert.
past.).

– Tai ką studijuojate? – klausiu.

– Komunikaciją. Mudvi norime dirbti su viešaisiais ryšiais, – Mandės balsas nuobodžiauojantis – tarsi ją erzintų suaugėlis, klausinėjantis, kuo norėtų būti užaugusi.

– Atrodo įdomiai, – sakau ir patraukiu juodą kėdę tiesia atkalte, kur stipriausia šviesa – tiesiai po lubų sandūra.

Pradedu nuo Teilor. Per keturiasdešimt penkias minutes turiu sukurti viziją, kurią ji trokšta išvysti veidrodyje.

– Jūsų oda stulbinanti, – pagiriu. Dar viena taisyklė: rask kiekvienos klientės bruožą, kurį gali pagirti. Su Teilor tai nėra sunku.

– Ačiū, – padėkoja nepakeldama akių nuo telefono. Ir, naršydama instagramo paskyrą, komentuoja: „Ar kas nori pamatyti dar vieną keksiukų nuotrauką? Žiulis ir Brajanas tokie įsimylėję, džiugu. Įspūdingas saulėlydis, supratau... Džiaugiuosi, kad siautulingai leidžiate penktadienio vakarą balkone.“

Kol aš dirbu, merginų plepėjimas virsta foniniu triukšmu tarsi dronas, plaukų džiovintuvas ar miesto transportas. Susikaupiu tepdama makiažo pagrindą Teilor ant skruostų linijos, kad šis nepriekaištingai atitiktų odos spalvą, sumaišau ant savo rankos varinį ir smėlio atspalvį, kad išryškintčiau auksaspalves dėmeles jos akyse. Kai tepu skruostus bronziniu atspalviu, suskamba telefonas.

Teilor liaujasi tapšnojęsi širdutes ir pakelia telefoną.

– Numeris slepiamas. Ar atsiliepti?

– Žinoma! – šūkteli Mandė. – Gal tai Džastinas.

Teilor suraukia nosį.

– Tačiau kas atsiliepia telefonu penktadienio vakarą? Jis gali palikti žinutę.

Po kelių akimirkų ji paspaudžia garsiakalbį ir kambarį užpildo vyriškas balsas.

– Čia Benas Kvikas, daktaro Šildso padėjėjas. Patvirtinu jūsų susitikimą šį savaitgalį – rytoj ir sekmadienį nuo aštuntos

iki dešimtos ryto. Susitikimo vieta Hanter Holas, 214 auditorija. Aš pasitiksiu jus vestibulyje ir palydėsiu į viršų.

Teilor užverčia akis, o aš atitraukiu blakstienų tušo šepečėlius.

– Gal galėtumėt nejudinti veido? – prašau.

– Atsiprašau. Mande, ar aš išprotėjau? Taip anksti ryt iš ryto neatsikelsiu dėl pagirių.

– Atšauk susitikimą.

– Aha! Bet tai penki šimtai dolerių. Išėitų pora megztinių iš „Rag & Bone“.

Šie žodžiai išblaško mane: aš gaunu penkis šimtus už dešimtį makiažų.

– A! Pamišk. Neketinu užsistatyti žadintuvo, kad eičiau į kažkokią kvailą apklausą, – pareiškia Teilor.

Turėtų būti įdomu, pamanau žvelgdama į sulamdytą megztinį kampe.

Nesusivaldžiusi paklausiu:

– Anketa?

Teilor gūžteli.

– Kažkokiam psichiatrijos dėstytojui reikia studentų tyrimui.

Įdomu, kokie klausimai toje anketoje. Gal kaip Myers-Briggs* asmenybės testas? Žengteliu atgal ir įsižiūriu į Teilor veidą. Ši mergina klasikinio grožio, turi pavydėtiną kaulų struktūrą. Jai nereikėjo keturiasdešimt penkių minučių sesijos.

– Kadangi einate į klubą vėlai, apvesiu jūsų lūpas kontūru prieš padažydama blizgiu – šitaip ilgiau laikysis spalva.

Ištraukiu mėgstamiausią blizgį su „Grožio malonumo“ logotipu ant tūbelės ir užtepu ant putlių Teilor lūpų. Kai baigiu, Teilor atsistoja, kad pasižiūrėtų į save vonios veidrodyje, Mandė seka iš paskos.

* Myers-Briggs asmenybės testas – psichometrinis tyrimas, skirtas nustatyti sveikų žmonių psichologinėms nuostatoms, kurios susijusios su aplinkinio pasaulio suvokimu ir sprendimų priėmimu.

– Oho! – girdžiu Teilor balsą. – Ta vizažistė tikrai gera. Pasidarykim asmenukę.

– Pirma man reikia makiažo.

Atrinkinėdama naudotas makiažo priemones, kurių reikės ir Mandei, pastebiu, kad Teilor paliko telefoną ant kėdės.

Mano siautulingą penktadienio vakarą užims pasivaikščiojimas su mišrūnu terjeru Leo ir makiažo šepetukų plovimas, kai pervažiavusi miestą autobusu grišiu į savo mažytį vieno kambario butą Žemutiniame Istaide. Aš tokia nusikamavusi, kad tikriausiai griūsiu miegoti, kol Teilor su Mande klube nebus spėjusios užsisakyti nė pirmų kokteilių.

Pažvelgiu į telefoną, žvilgteliu į vonios kambario duris. Jos privertos. Lažinuosi, Teilor neatskambins, kad atšauktų susitikimą.

– Man reikia nusipirkti ryškinantį kremą, kurį ji naudojo, – kalba Teilor.

Penki šimtai dolerių padėtų man sumokėti šio mėnesio nuomą. Aš jau žinau savo rytojaus darbotvarkę. Darbas prasideda tik pusiaudienį.

– Paprašysiu, kad ji mano akis padarytų išraiškingesnes, – sako Mandė. – Kažin, ar ji turi dirbtinių blakstienų?

Hanter Holas – nuo aštuntos iki dešimtos valandos – prisimenu šitą pokalbio dalį. Bet kokia to daktaro ir jo padėjėjo pavardė? Aš dar neapsisprendžiau, ar tai padarysiu. Vieną akimirką spoksau į telefoną, o kitą – į savo ranką. Praėjo mažiau nei minutė, telefonas dar neužsirakino. Vis dėlto man reikia pažiūrėti į meniu, kad nueičiau į balso paštą, bet tada nukreipsiu akis nuo vonios kambario durų.

Baksteliu į ekraną, kad išskleisčiau paskutinę žinutę, prispaudžiu telefoną prie ausies. Vonios kambario durys lėtai prasiveria ir Mandė įstipena į kambarį. Apsisuku jausdama, kad tuoj sprogs širdis: nepadėsiu telefono nepastebėta.

Benas Kvikas.

Galiu apsimesti, kad telefonas nukrito nuo kėdės ir aš ką tik paėmiau jį.

– Palauk, Mande.

Daktaro Šildso padėjėjas... nuo aštuntos iki dešimtos valandos...

– Ar paprašyti jos tamsesnių lūpų?

Nagi greičiau, mintyse raginu žinutę.

Hanter Holas, 214 auditorija.

– Gal, – sako Mandė.

Sutiksiu jus vestibulyje...

Teilor įžengiant į kambarį, išjungių telefoną ir dedu ant kėdės. Ar ji paliko telefoną ekranu žemyn? Bet jau nelieka laiko prisiminti – Teilor šalia. Ji žvilgteli į telefoną ir man sutraukia skrandį. Viską suknisau. Prisimenu, kad ji paliko telefoną ekranu žemyn. Padėjau ne ta puse. Nuryju gumulą, mėgindama rasti pasiteisinimą.

– Klausykit, – sako Teilor.

Pažiūriu jai į akis.

– Man labai patinka, bet ar negalėtumėt užtepti tamsesnių blizgių?

Ji vėl klesteli ant kėdės, o aš lengviau atsidūstu.

Du kartus perdažau lūpas: pirmą kartą – uogų spalva, o antrą grįžtu į buvusį atspalvį, vis kaire ranka prilaikydama dešinę alkūnę, kad virpantys pirštai nesugadintų apvado. Kai baigiu, pulsas jau muša normaliai.

Išeidama iš buto, palydėta abejingo „ačiū“ vietoj arbatpini-
gių, esu jau apsisprendusi.

Užsisatau žadintuvą penkiolika po septynių.

Lapkričio 17, šeštadienis

Kitą rytą nuodugniai permąstau planą.

Kartais impulsyvus sprendimas gali pakeisti visą tavo gyvenimą. Nenoriu, kad tai vėl atsitiktų.

Laukiu šalia Hanter Holo, žvilgčiodama Teilor buto kryptimi. Debesuota, oras tirštas ir pilkas, todėl akimirką pamatau, kad jauna moteris, skubanti link manęs, yra Teilor. Bet tai tik bėgikė. Penkios po aštuonių. Matyt, Teilor dar miega. Įeinu į vestibulį, kur vaikinai rusvai žalsvomis kelnėmis ir mėlynais marškiniiais žiūri į laikrodį.

– Atsiprašau, kad vėluoju! – šūkteliu.

– Teilor? – klausia jis. – Aš Benas Kvikas.

Teisingai rizikavau manydama, kad Teilor nė nepaskambins atšaukti susitikimo.

– Teilor susirgo, todėl paprašė manęs ateiti vietoj jos ir atsakyti į anketos klausimus. Aš Džesika, Džesika Faris.

– O! – Benas sumirksi ir atidžiai nužvelgia mane nuo galvos iki kojų.

Pakeičiau savo odinius batus iki kulkšnių į sportbačius su auliukais, per petį persimečiau nailoninę kuprinę. Manau, nieko blogo, jei atrodysiu kaip studentė.

– Ar galite palaukti? – galiausiai sako jis. – Turiu atsiklausti daktaro Šildo.

– Žinoma, – mėgdžioju šiek tiek nuobodžiaujančią Teilor intonaciją.

Blogiausia, kas gali įvykti – jis pasakys man, kad negaliu dalyvauti, raminu save. Nieko baisaus. Nusipirksiu riestainį ir išvesiu Leo į ilgą pasivaikščiojimą.

Benas paėjęja į šoną, išsitraukia mobilųjį. Noriu paklausti, ką jis kalba, bet jis šneka tyliai. Paskui prieina prie manęs.

– Kiek jums metų?

– Dvidešimt aštuoneri, – atsakau tiesą.

Metu žvilgsnį į duris, norėdama įsitikinti, kad Teilor neišnirs paskutinę akimirką.

– Šiuo metu gyvenate Niujorke? – klausia Benas.

Linktelio. Benas turi dar du klausimus.

– Kur esate gyvenusi už Jungtinių Valstijų ribų?

Papurtau galvą.

– Tik Pensilvanijoje. Ten užaugau.

– Gerai, – sako Benas ir padeda telefoną. – Daktaras Šildsas sako, kad galite dalyvauti tyrime. Pirmiausiai man reikia jūsų pavardės ir adreso. Ar galiu pamatyti tapatybės pažymėjimą?

Paimu kuprinę, panaršiusi surandu piniginę ir paduodu vairuotojo pažymėjimą.

Benas pažvelgia į nuotrauką, užrašo likusią informaciją.

– Jei turite sąskaitą, galiu persiųsti jums užmokestį rytoj, kai baigsis seansas.

– Turiu sąskaitą. Teilor sakė, kad penki šimtai dolerių. Tiesa?

Jis linkteli.

– Aš persiųsiu visa tai daktarui Šildsui ir nuvesiu jus į kambarį viršuje.

Ar gali būti šitaip paprasta?